

fortsætte den samme Retning. Det, jeg her siger, angaaer navnlig de Bestræbelser, som man nu gjør for at fremme Fiskeriet paa Dybet; men denne Fremme af Fiskeriet paa Dybet indenfor de Grændser, hvor her kan virkes, vil ikke have det Allermindste at bethede. Den ærede Indenrigsminister har sagt: Naar vi see ud fra Skagen, saa see vi svenske og norske Vaade, der fiske i vort Farvand, og vi see ogsaa Blankenesere, — det er ydmygende for os — jeg seer forøvrigt ikke, hvorfor det er en Ydmygelse for os, at Blankenesere fiske i danske Farvande; jeg har ikke tidligere tænkt mig det som en Ydmygelse, men jeg tager Ministerens Udtalelse, som den er, og han antager det som en Ydmygelse, at Blankeneserne fiske op ad den vestlige Kyst af Thyland —; men dertil svarer jeg, at det beviser aldeles ikke Andet, end at vi i vort Land have større Fordeel af at anvende vore Capitaler i andre Retninger. Lad os komme derhertil, at vore Capitaler, anvendte paa Søen til Fiskefangst, give en bedre Rente, en bedre Indtægt og et bedre Erhverv for de Folk, der anvendes dertil, end vor Volsbedrift og vor Embedsbedrift — thi det er vore to store Industrier — saa skal man faae at see, at Fiskeriet vil have sig af sig selv; hvad der ganske væsentligt vil bidrage til at hæve det, er, at Næringsbruget nu bliver frit, saaledes at Kjøbstederne ikke længere komme til at hvile deres Hoved paa en Næringsdriftspude, der forøvrigt aldrig har været blød for dem, men blive Kjøbsteder, der for den langt overveiende Deel ere Søstæder, og som ville begribe, at de, forsaavidt Handelen med Landets egne Produkter ikke kan bære deres Befolkning og staffe Anvendelse for deres Capitaler, skulle søge begge Dele paa Søen ved Fiskeri og Handel, ved Skibshverdi og Fiskeri i det Store og i det Smaa, Saalænge de ikke selv have en Trang i den Retning, saalænge de ikke ville anvende deres Midler dertil, kan det ikke nytte, at vi gjøre smaa Udgifter af 5 à 6000 Rd. om Aaret for at opbylde Fiskeriet paa Dybet.

En Gjenstand, der er kommen paa Tale fra den ærede Cultusminister, — den staaer vel kun i indirecte Forbindelse med Fiskeriet, men angaaer dog ogsaa Søen — er en Assistent til

Bestyreren af Redningsvæsenet i Nørrejylland. Begge Ministre opfordrede indtrængende til at bevilge denne Assistent og gave forskellige Grunde derfor, Grunde, som have ledet mig til accurat det modsatte Resultat. Den sidste Minister, der talte om Sagen, sagde: Er ikke en nøie Kundskab til Mandskabet ved Stationerne af største Vigtighed for Bestyreren, for at Redningsvæsenet skal kunne ledes godt? Og nu spørger jeg: Kan det egentlig tænkes og ventes, at den Mand, der kun kommer sjelden til hver enkelt Station og boer langt borte, skulde netop være den, der i Tidens Længde vedblev at besidde denne Kundskab til Folkene og endog erhvervede sig en bedre Kundskab om dem, naar han ikke selv kommer til Redningsstationerne, men sender sin Assistent? Det er efter min Overthynding en Feil, efterat Redningsstationerne ere etablerede, at man ikke har lagt dem hen under vedkommende Amtspoliti. Hvorledes skal man, som det nu er, kunne faae den stedlige Kundskab til det, som foregaaer, og fælde den rigtige Dom over de stedfindende Forhold? Dertil skal man have Dyrigheden i Nærheden, der skal fremskaffe de Beriser, der ere nødvendige for at komme til en klar Indsigt i Forholdene. Dertil er en saadan almindelig Inspecteur ikke nyttig. Er Inspectionsvæsenet, det vil sige Eftersyn til enkelte Tider af Stationerne, nyttigt — Noget, jeg ikke skal nægte — da skal det gaae ud umiddelbart fra Ministeriet. Det er en af de store Mangler ved Ministerierne — der er en anden, som jeg hyppigt har omtalt, at nemlig deres Bogholderi er indrettet saaledes, at de ikke vide, hvad de selv gjøre — at de istedetfor Inspecteurer have Departementsdirecteurer, der kun forstyrre deres Forretningssgang. Naar jeg nu iøvrigt betragter den her omhandlede Mands Stilling, er den, hvad Lønningen angaaer, stadigt gaaet fremad og nu bragt op til 1,050 Rd.; der blev for de 250 Rd. rigtignok taget Paastud af Tilshynet med den sydlige Tunge ved Aggercanalen; men Enhver veed, at det ikke er Noget for en Mand, der alligevel skal reise, at komme til disse Stationer, saa at det er et ligefremt Lønningstilleg, der er givet.